

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Nysie, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Małgorzata Dębicka- Skibińska

Protokolant starszy sekretarz sądowy Małgorzata Wójcicka

w obecności oskarżyciela –nieobecny, zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lutego 2014 roku i 4 marca 2014 roku

sprawy karnej

A. T.

syna Z. i W. z domu K.

urodzonego (...) w N.

obwinionemu o to, że:

I. w dniu 14 sierpnia 2012 r. około godz. 16.15 w miejscowości (...), będąc w stanie po użyciu alkoholu, wywołał awanturę w miejscu publicznym, czym zakłócił ład i porządek publiczny na klatce schodowej, poprzez głośnie krzyki, kopanie w drzwi remontowanego mieszkania,

to jest o wykroczenie z art. 51§2 k.w.,

II. w tym samym miejscu, czasie i okolicznościach co w pkt 1, będąc w miejscu publicznym używał słów nieprzyzwoitych,

to jest o wykroczenie z art. 141 k.w.

1. uznaje obwinionego A. T. w miejsce czynów opisanych w punkcie I i II w części wstępnej wyroku, za winnego tego, że: w dniu 14 sierpnia 2012 r. w miejscowości (...), będąc pod wpływem alkoholu wywołał awanturę w miejscu publicznym, czy zakłócił ład i porządek na klatce schodowej, poprzez głośnie krzyki, używanie słów nieprzyzwoitych, to jest uznaje go za winnego popełnienia wykroczenia z art. 51 § 2 kodeksu wykroczeń i art. 141 kodeksu wykroczeń w zw. z art. 9 § 1 kodeksu wykroczeń i za to na podstawie art. 51 § 2 kodeksu wykroczeń w zw. z art. 9 § 1 kodeksu wykroczeń wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności i zobowiązuje go w okresie odbywania kary ograniczenia wolności na podstawie art. 20 § 1 pkt 2 k.p.w. w zw. z art. 21 § 1 k.p.w. do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na rzecz społeczności lokalnej w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

2. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze (Dz. U. 2009r. nr 146 poz. 1188 z późn. zm.) w zw. z art. 117 § 14 k.p.w. i art. 14 ust. 2 pkt 2 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 2013, poz. 461 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. R. z Kancelarii Adwokackiej w N. kwotę 216,00 (dwieście szesnaście, 00/100) złotych plus należny podatek VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu A. T. z urzędu;

3. na podstawie art. 119 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia obwinionego A. T. od ponoszenia kosztów sądowych i opłat w całości.

Sygn. akt II W 1481/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 sierpnia 2012 r. w budynku mieszkalnym nr (...) w K. na klatce schodowej A. T. wywołał awanturę poprzez głośne krzyki i wrzaski oraz używanie słów nieprzyzwoitych, a swoim zachowaniem zakłócił ład i porządek mieszkańców.

Obwiniony używał słów nieprzyzwoitych takich jak: „chuje, skurwysyny, kurwy jebane, rozpierdolę te drzwi, bo to jest moje mieszkanie”. Obwiniony był pod wpływem alkoholu, świadczyło o tym jego zachowanie.

Sąsiad obwinionego P. D. słysząc krzyki na klatce schodowej około godziny 16 zadzwonił po patrol Policji.

Dowód zeznania świadka P. D. – k. 38, 123,

zeznania świadka T. Z. – k. 4, 38, 136,

notatka urzędowa, k.2

Po przybyciu na miejsce funkcjonariuszy Policji S. P. i A. B. -obwiniony A. T. zachowywał się arogancko. Policjanci wyczuli silną woń alkoholu z ust obwinionego. A. T. nie reagował na polecenia funkcjonariuszy policji, aby zachowywał się zgodnie z prawem, a wręcz przeciwnie stawał się jeszcze bardziej agresywny, wobec czego funkcjonariusze Policji poinformowali go, że zostanie zatrzymany do wytrzeźwienia i założyli mu kajdanki. Po przewiezieniu obwinionego do Komendy Powiatowej Policji w N. A. T. odmówił poddaniu się badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, podał, że spożywał piwo w ilości 0,5 l w ilości 4-5.

Administrator budynku mieszkalnego nr (...) w K. skierował do Komendy Powiatowej Policji w N. pismo z prośbą o przeprowadzania częstych kontroli w tymże budynku, gdyż od momentu zamieszkania w nim A. T. zwiększyła się skala aktów dewastacji. A. T. jest osobą konfliktową, nadużywającą alkoholu, pod wpływem którego zachowuje się agresywnie, używając wulgarnych słów.

Dowód: pismo (...) sp. z o.o. w N. – k. 1,

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k. 3,

zeznania świadka S. P. – k. 5 – 6, 57, 122,

zeznania świadka A. B. – k. 57, 123,

zeznania świadka P. D. – k. 38, 123,

zeznania świadka T. Z. – k. 4, 38, 136.

Obwiniony A. T. ma 36 lat, jest kawalerem, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Był wielokrotnie karany, w tym za wykroczenia z art. 51 § 2 k.w. i art. 141 k.w.

Dowód: dane obwinionego co do osoby- wniosek o ukaranie

Obwiniony pomimo trzykrotnej próby wezwania go przez Sąd na termin rozprawy, nie stawiał się na rozprawę i nie złożył wyjaśnień w sprawie, odmówił również przyjęcia wezwania na rozprawę, które Sąd próbował doręczyć mu za

pośrednictwem Policji. Natomiast obrońca obwinionego na rozprawie w dniu 4 marca 2014 r. oświadczył, że wyraża zgodę na prowadzenie rozprawy pomimo nieobecności obwinionego, gdyż miał on możliwość złożenia wyjaśnień, jednak z prawa tego nie skorzystał.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów, na podstawie których zostały one dokonane, wina i sprawstwo obwinionego nie budzą wątpliwości, przy czym Sąd po uprzednim pouczeniu stron w oparciu o art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 81 k.p.w. dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu i przyjął, iż czyn z wniosku o ukaranie stanowi jeden czyn z art. 51 § 2 k.w. i art. 141 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się w całości na zeznaniach świadków P. D. i T. Z. – mieszkańców budynku mieszkalnego nr (...) w K. oraz S. P. i A. B. – policjantów przeprowadzających interwencję w dniu 14 sierpnia 2012r. w tym budynku, bowiem zeznania te są rzeczowe, spójne i logiczne, a nadto wzajemnie się uzupełniają. Z zeznań tych świadków - sąsiadów jednoznacznie wynika, iż obwiniony A. T., będąc pod wpływem alkoholu, krzyczał słowa wulgarne i zakłócał w ten sposób mieszkańcom budynku spokój. Zdaniem Sądu nie było jakichkolwiek powodów, aby odmówić waloru wiarygodności zeznaniom wyżej powołanych świadków. Zeznania funkcjonariuszy Policji były pomocne przy ustalaniu zachowania obwinionego, już po przybyciu funkcjonariuszy Policji na miejsce, również i ci świadkowie potwierdzili, iż A. T. był pod wpływem alkoholu, opisywali również czynności, jakie zostały podjęte wobec obwinionego.

Obwiniony A. T. pomimo trzykrotnego wezwania na rozprawę, nie stawiał się i nie złożył wyjaśnień przed Sądem. Sąd próbował doreczyć wezwanie obwinionemu również za pośrednictwem Policji, jednakże obwiniony odmówił przyjęcia wezwania. Sąd na zasadzie art. 71 § 4 k.p.w., wobec nieusprawiedliwionej nieobecności obwinionego, przeprowadził rozprawę zaocznie, gdyż uznał, że udział obwinionego nie jest konieczny. Natomiast na rozprawie w dniu 4 marca 2014 r. obrońca obwinionego oświadczył, że wyraża zgodę na prowadzenie rozprawy pomimo nieobecności obwinionego, gdyż miał on możliwość złożenia wyjaśnień, jednak z prawa tego nie skorzystał.

Nadto Sąd dokonując ustaleń faktycznych sprawy oparł się na ujawnionych na rozprawie dowodach z dokumentów w postaci pisma (...) sp. z o.o. w N., notatki urzędowej oraz protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, albowiem ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony, a ich rzetelność nie budziła wątpliwości Sądu. Dane osobopoznawcze A. T. Sąd ustalił na podstawie informacji o obwinionym sporządzonych przez Komendę Powiatową Policji w N. we wniosku o ukaranie.

Zgodnie z art. 51 § 1 k.w. kto krzykiem, hałasem, alarmem lub innym wybrykiem zakłóca spokój, porządek publiczny, spoczynek nocny albo wywołuje zgorszenie w miejscu publicznym, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Natomiast § 2 tego przepisu stanowi, że jeżeli czyn określony w § 1 ma charakter chuligański lub sprawca dopuszcza się go, będąc pod wpływem alkoholu, środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

Przepis art. 51 § 2 k.w. zawiera typ wykroczenia kwalifikowanego wobec czynu określonego w § 1 tego przepisu. Dyspozycja omawianego przepisu zawiera wszystkie znamiona wykroczenia określonego w § 1, zaś wyróżnikami są tu chuligański charakter czynu albo działanie sprawcy będącego pod wpływem alkoholu, środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji.

Przedmiotami ochrony określonymi w art. 51 k.w. jest prawo obywateli do niezakłóconego spokoju i porządku publicznego oraz niezakłócony spoczynek nocny, które to nie powinny być zakłócone jakimikolwiek zachowaniami wykraczającymi poza ogólnie czy też zwyczajowo przyjęte normy społecznego zachowania się. Przez zachowanie wymienione przykładowo w dyspozycji art. 51 § 1 k.w. należy rozumieć: krzyk jako wydawanie dźwięków zawierających pewną określoną treść lub też dźwięki nieartykułowane, czyli całkowicie jej pozbawione, np. wrzask; hałas jako nieskoordynowane głośne dźwięki, stuki, trzaski, czyli wrzawa, zgiełk, harmider, rumor albo też głośna zakłócająca spokój kłótnia. Natomiast stwierdzenie pozostawiania sprawcy pod wpływem alkoholu w tym przypadku nie wymaga

specjalistycznych badań określających zawartość alkoholu we krwi lub w wydychanym powietrzu, gdyż nie chodzi o bycie w określonym „stanie”, lecz jedynie o działanie „pod wpływem” alkoholu. Sposób zachowania się człowieka pod wpływem alkoholu jest powszechnie znany, wystarcza tu więc jedynie zaobserwowanie u sprawcy zewnętrznych objawów jego działania, takich jak: woń alkoholu z ust, zataczanie się, bełkotliwa mowa itp. Bez znaczenia jest tu również związek przyczynowo-skutkowy między zachowaniem się sprawcy a wpływem, jaki wywarł na niego spożyty alkohol. Dla bytu tego wykroczenia istotny jest bowiem tylko fakt, że sprawca był pod wpływem alkoholu, gdy dokonywał czynności opisanych w treści art. 51 § 1 k.w.

Natomiast art. 141 k.w. stanowi, że kto w miejscu publicznym umieszcza nieprzyzwoite ogłoszenie, napis lub rysunek albo używa słów nieprzyzwoitych, podlega karze ograniczenia wolności, grzywny do 1.500 złotych albo karze nagany.

Przedmiotami ochrony są obyczajność (moralność) i porządek publiczny, a przez miejsce publiczne to miejsce dostępne dla nieograniczonej liczby osób.

Stosownie zaś do treści art. 9 § 1 k.w. jeżeli czyn wyczerpuje znamiona wykroczeń określonych w dwóch lub więcej przepisach ustawy, stosuje się przepis przewidujący najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów.

Sąd po uprzedzeniu stron na podstawie 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 81 k.p.w. dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu i w miejsce czynu zarzucanego A. T. we wniosku o ukaranie uznał obwinionego za winnego tego, że w dniu 14 sierpnia 2012 r. w miejscowości (...), będąc pod wpływem alkoholu wywołał awanturę w miejscu publicznym, czym zakłócił ład i porządek na klatce schodowej poprzez głośne krzyki, używanie słów nieprzyzwoitych, to jest uznał go za winnego popełnienia wykroczenia z art. 51 § 2 k.w. i art. 141 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w.

Za popełnione wykroczenie Sąd wymierzył obwinionemu karę 1 miesiąca ograniczenia wolności i zobowiązał go w okresie odbywania kary ograniczenia wolności do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na rzecz społeczności lokalnej w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 k.w. Uwzględniono zatem stopień społecznej szkodliwości czynu oraz cele prewencji indywidualnej i ogólnej, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie po popełnieniu wykroczenia

W ocenie Sądu pozytywne cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wypełni tylko kara sprawiedliwa, wymierzona w granicach winy i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu – a za taką Sąd uznał karę 1 miesiąca ograniczenia wolności i zobowiązanie obwinionego w okresie odbywania kary ograniczenia wolności do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na rzecz społeczności lokalnej w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym.

Na podstawie natomiast art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z art. 117 § 14 k.p.w. i art. 14 ust. 2 pkt 2 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. R. z Kancelarii Adwokackiej w N. kwotę 216,00 zł powiększoną o podatek VAT wg stawki obowiązującej, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu A. T. z urzędu.

Natomiast na podstawie art. 119 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił obwinionego A. T. od ponoszenia kosztów sądowych i opłat w całości.

Wobec powyższego orzeczono jak w dyspozytywnej części wyroku.